

Aan het Amsterdamse IJ
wordt het penthouse
gebouwd dat Won Yip
begin vorig jaar kocht

WON YIP

‘IK HEB EEN ZWARE PRIJS BETAALD’

Hij begon met een café in Goes en bezit er nu zes in Amsterdam. Won Yip (46) moest al vroeg geld verdienen voor zichzelf en zijn familie. Hij wil nog een paar jaar alles geven en het dan écht rustiger aan gaan doen. ‘Ik zou meer moeten genieten.’

‘Ik heb een zware prijs betaald voor mijn carrière. Op verjaardagen van mijn kinderen was ik er alleen tijdens kroonjaren. Op de dag dat mijn vader stierf, stond ik 's avonds alweer achter de bar. Elk jaar neem ik mijn broers en zus en hun kinderen tien dagen mee op vakantie, naar Santa Monica in de VS bijvoorbeeld. Als ik dan naar mijn neefjes en nichtjes kijk, merk ik wat ik dat jaar allemaal heb gemist.’

Won Yip zegt het zonder veel emotie, bijna zakelijk, zittend in Majestic, een van de horecagelegenheden aan de Dam die hij bezit. Hij beseft dat hij voor dit leven heeft gekozen. ‘Ik ben van plan om nog drie tot vijf jaar vol gas te geven, juist omdat ik die prijs ervoor heb betaald. Ik heb geen bewijsdrang meer, heb alles al gezien en meegemaakt.’

Dan zou u ook nu kunnen stoppen.

‘Nee, want ik heb mijn commitments, tegenover zakenpartners en mijn personeel. Ik probeer me tegenwoordig wel wat minder druk te maken en meer aan anderen over te laten. Vroeger moest het werk af zijn aan het eind van de dag, nu leg ik me erbij neer dat dat niet altijd lukt. Het is wat het is.’

Is dat harde werken een Aziatisch trekje?

‘Ja, ik denk het wel. Het zit in me. Ik denk er niet zoveel over na. Als ik voor mijn werk in Los Angeles ben en een verkeersbord met ‘Santa Monica’ zie, zou ik daar wel voor een dag of drie heen willen. Maar dat kan niet, want ik moet door naar een volgende afspraak in Las Vegas. In het begin van je loopbaan heb je een tekort aan geld, daarna aan expertise en tenslotte aan tijd.’

Wat is Chinees en wat is Nederlands aan u?

‘Chinees: dat arbeidsethos en trots. Nederlands... (denkt na) misschien het genieten van succes. Dat zie je bij Aziaten te weinig, en bij mij ook.’

Ziet u zichzelf als allochtoon?

‘Ja, want je bent toch anders. Met de discussie over populisme, racisme en discriminatie houd ik me niet zo bezig. Mensen hebben te veel vrije tijd en gaan dan zitten ouwehoeren op de sociale media. Kijk, ik word ook aangehouden als ik een dure auto rijd. De politie moet op goed geluk oordelen. Daar heb ik geen moeite mee. Jij wordt ook aangehouden in een dure auto in Singapore.’

‘Er is een hoop onvrede. Dat zie je ook aan de overwinning van Trump. Die had ik al voorspeld. Ik rook namelijk en sta in de VS buiten op de stoep met andere rokers. Dan hoor je de frustratie en onmacht. Ze zien Trump als degene die hun taal spreekt.’

Ziet u Wilders ook winnen?

‘Het kan, en als het uit de hand loopt in Nederland, dan heb ik mijn voorzieningen getroffen.’

Wat bedoelt u daarmee?

‘Dan stop ik alle mensen van wie ik houd in een vliegtuig en zijn we weg. Amerika, Azië: alles is mogelijk. Als het aan mij had gelegen, was ik

tien jaar geleden al vertrokken, maar mijn vrouw wilde Nederland niet achterlaten. Begrijp me niet verkeerd, ik houd oprecht van Nederland, maar het is niet heilig meer voor mij.'

Lange tijd heeft hij heen en weer gependeld tussen Amsterdam en Goes, waar zijn vrouw en twee stiefkinderen woonden. Doordeweeks was hij in Amsterdam of in het buitenland, in het weekend kwam hij vaak naar Goes voor *quality time* met zijn gezin. 'En er dan echt zijn, hè. Niet een paar uur gaan golfen.' Wat voor hem ook niet moeilijk was, omdat hij naast zijn werk toch geen tijd voor hobby's had.

Binnenkort komt zijn vrouw naar Amsterdam. Zijn kinderen hebben het ouderlijk huis al verlaten en studeren in Amsterdam en Utrecht. Met zijn vrouw zal hij volgend jaar het penthouse in het nieuwe Pontsteigergebouw betrekken, uitkijkend over het IJ en de

stad. Het is een van de duurste appartementen in Nederland, iets dat veel publiciteit trekt. 'Ik word dagelijks herkend en aangesproken. Mensen zien in mij een rolmodel.'

Is dat appartement een statussymbool?

'Nee, het is me overkomen. Ik liet mijn interesse blijken en zag dat die makelaar van Christie's zijn neus voor me ophaalde, alsof hij zeggen wilde: 'Dat kun jij niet betalen'. Toen ben ik me erin gaan verdiepen. De publiciteit heeft me wel verbaasd, die was on-Nederlands. Er zal die week weinig ander nieuws zijn geweest.'

De aankoop drong zelfs door tot in China en het dorp waar zijn vader vandaan kwam. Dat was toch een soort rehabilitatie, want het gezin Yip werd daarvoor gezien als niet geslaagd en verwesterd, met kinderen die alle vier buiten de eigen cultuur waren getrouwd.

'Het is niet zo dat ik een middelvinger opsteek, maar ik vind het wel interessant om te zien hoe dat werkt.'

Zijn ouders waren via Cuba in Nederland beland, en begonnen daar in de jaren zestig een Chinees restaurant in Brabant en later in Zeeland. De kinderen hielpen al jong mee, de koks woonden boven het restaurant bij het gezin in. 'Mijn jeugd was werken. Ik wist niet beter. Mijn vader was erg conservatief. De opvoeding was Spartaans. Hij had zelf de hongersnood op het Chinese platteland meegemaakt, dus begreep niet waarover wij zeurden. Het leek wel of er twee generaties tussen zaten. Op sommige dagen bestond onze hele conversatie uit 'goedemorgen, goedemiddag en welterusten'. Met de wetenschap van nu zeg ik dat onze opvoeding anders had gekund, maar je kunt soms ook vraagtekens zetten bij de opvoeding van de huidige welvaarts generatie.'

Op zijn zestiende ging hij uit huis en stopte hij met school, aangezien hij zelf in zijn onderhoud moest voorzien. 'School interesseerde me toch al niet.' Zijn vader kreeg kanker en stierf vier jaar later, toen Won 19 was.

Bent u toen nog dichterbij uw vader gekomen?

'Nee, de afstand bleef. Hij heeft mij nog benoemd tot familiehoofd, omdat ik als enige al geld verdiende. Mijn moeder heeft een behoorlijke tik gekregen van de dood van mijn vader en is uiteindelijk naar China teruggegaan.'

'Ik had een café in Goes, maar wilde daar niet mijn hele leven blijven. Toen werd ik getipt over een café in Amsterdam, op een hoek van de Dam. Het was daar toen nog het wilde Westen, met junks, dealers en pooiers.'

Niet gedacht: waar ben ik aan begonnen?

'Nee, je moet nooit spijt ergens van hebben. Als iets mislukt, is het alleen belangrijk of je je best hebt gedaan. Ik hoef steeds minder te weten waaróm iets mislukt. Je moet je verlies pakken en doorgaan. Soms werkt het gewoon niet. In Las Vegas heb je een hotel op de Strip waar nog nooit iemand iets aan heeft verdiend. Het is een schimmellocatie. Ik zie dat als karma: het is wat het is.'

Wat is uw drijfveer?

'Ik geef niet op. Dat is ook mijn probleem. Ik wil het maximale eruit halen. Ik ben nu beland op het punt dat mensen mij bellen en ik de projecten kan kiezen. Het is mijn plicht om door te gaan. Als je het Kanaal overzwemt, ga je ook niet 20 kilometer voor het einde terug omdat je moe bent.'

U kunt ook vrijgevig zijn.

'Ja, net Sinterklaas. Geld is voor mij een middel, ik ben geen verzamelaar. Het meest dankbare is anderen helpen. Dat is ook iets Aziatisch: als het je goed gaat, moet je goed doen. Mijn vader deed dat ook. Maar je begeeft je wel op glad ijs, want door dat stomme geld heb ik ook mensen verloren. Die wilden niet horen dat ze het fout hebben gedaan. En ze moeten het ook niet vanzelfsprekend vinden dat ik geld geef. Daar heb ik een bloedhekel aan.'

'ALS HET UIT DE HAND LOOPT IN NEDER- LAND, BEN IK WEG'

Als u het straks rustiger aan gaat doen, nemen de kinderen het dan over?

'Niemand moet van mij. En als ik er goed over nadenk, wil ik het niet eens. Het is hard en eenzaam, daar moet je tegen kunnen. Je komt als eerste en gaat als laatste. En horeca is beleving, je moet altijd vrolijk zijn. Want als jij chagrijnig bent, worden je management en je personeel het ook.'

Waar geniet u van?

'Dat moet ik dus meer doen. Ik heb een mooie nieuwe auto, waar ik bijna niet in rijd. Ik doe mijn ding en denk niet na over genieten. Mijn zus die een nieuw appartement in Amsterdam heeft gekocht, daar geniet ik van. Dat is een teken dat de familie veel beter terecht is gekomen dan destijds werd voorzien.'

'De financiële man die al vijftien jaar voor me werkt, heeft onlangs zijn eerste kindje gekregen. Als hij daarover vertelt, kan ik daar ook van genieten. Mooi – misschien niet het goede woord – was ook het proces rond het overlijden van een 76-jarige toilet dame die tot het einde toe bij ons heeft gewerkt. Om dan te horen wat het bedrijf voor haar betekende.' ■

Won Yip

1969 Geboren in Tilburg

1989 Eerste café Pubbles in Goes

1990 Eerste café Zwart in Amsterdam
Koopt daarna andere horecazaken op de Dam en wil nog uitbreiden op het Leidseplein. Heeft vastgoed in onder andere Las Vegas, investeert in het buitenland, en is mede-eigenaar van restaurantketen Sushi Samba.